De kinderen van 't woud

Reinoudina de Goeje

bron
Reinoudina de Goeje, *De kinderen van 't woud*. K.H. Schadd, Amsterdam 1868

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/goej001kind01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

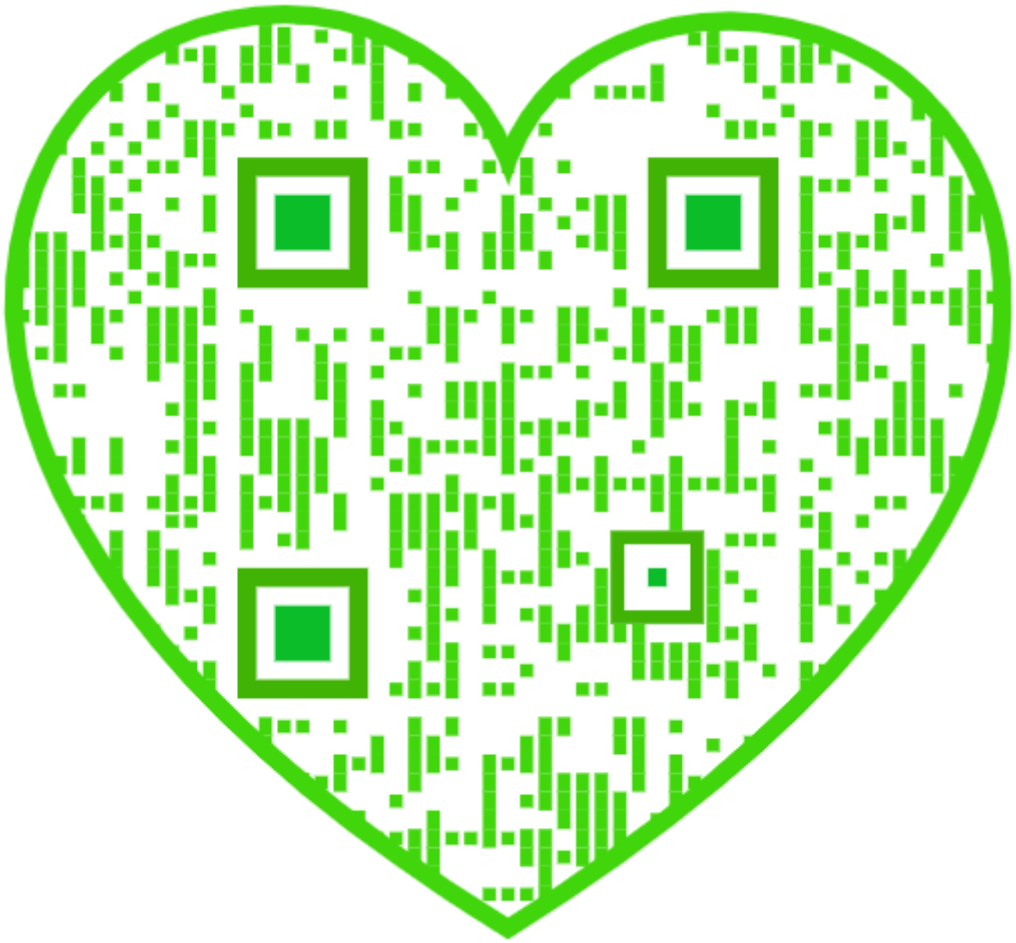

De kinderen in het woud.
Een bijschrift van Agatha.

In overouden tijd woonde er op een groot kasteel een edelman, die twee kinderen had. De oudste heette Edgard en de jongste Adelheid. Ze waren altijd even lief en gehoorzaam en daarom hielden hunne ouders ook zooveel van hen, dat ze bijna niet konden bedenken, op welke wijze ze hun wel het meest pleizier zouden doen. Niets was voor hen ooit te mooi of te kostbaar. Ik zou wel willen dat ge de speelkamer van die kleinen eens hadt kunnen zien, want daar was wat te kijken! Wie er een geheelen dag in geweest was, had nog lang niet alles gezien, zooveel moois was er.

In den hoek stond al dadelijk een hobbelpaard, dat zoo kunstig gemaakt was, dat Edgard het kon laten voortgaan, als hij er op zat. 't Was een prachtige schimmel, met een gebit en leidsels, zoo mooi als gij ze u haast niet kunt voorstellen, en een zweep er bij, waar men wel drie verschillende deuntjes op kon blazen.

Daartegenover was een wipplank van zwart ebbenhout, met staal ingelegd, heel extra mooi, maar wat vooral prettig was: zij kon van zelf naar beneden gaan. Als Edgard er op zat en Adelheid wilde er ook bij, werd er maar even op een veer gedrukt en dan daalde de plank en behoefden zij nooit te wachten tot er iemand was om te helpen.

Het zou ons te lang ophouden, als we alles wilden beschrijven, wat er in die speelkamer meer van dergelijke zaken was, en daarom spreken wij maar niet eens over het aardige, kleine luchtballonnetje, dat de kinderen tot aan den zolder konden laten opstijgen, en ook niet over den zeldzaam fraaien schommel. Want we moeten nog een kijkje nemen, zoowel van de kasten met poppengoed van Adelheid, als van de boeken, platen, legkaarten en bouwdoozen van Edgard. Poppen! ge hadt ze eens moeten zien, ze waren er zoo groot bijna als Adelheid zelve, en ook zoo klein als de helft van haar pinkje, maar de kleine zoowel als de groote, ze hadden allen de boel even keurig in orde. De moeder van Adelheid had er pret aan om zelve veel voor de poppen te naaien, en tegen dat haar dochtertje jarig was of bij Sint-Nicolaas of een ander feest maakte zij altijd allerlei nieuwe en mooie dingen. Nu eens kregen al de poppetjes wit satijnen onderjapons met echte kanten kleedjes er over heen, of manteltjes met wit dons omzoomd, dan weer werden er knappe daagsche jurkjes voor gemaakt met geborduurde broeken en rokken. En 't was een genot om die kleeren aan te trekken, want alles paste even precies en de haakjes en trensjes, de bandjes, lusjes of knoopen zaten altijd op de rechte plaats en waren stevig vastgenaaid.

Nu verdiende Adelheid het wel, dat hare moeder er zich zooveel moeite voor getroostte, want zij was zelve ook netjes op het goed en nooit zou zij, bijvoorbeeld, pop Anna een rok aantrekken of een overhemdje aandoen, dat eigenlijk aan pop Sophie toehoorde. ‘Ieder haar eigen goed,’ heette het altijd. Nu, het was dan ook gemakkelijk de boel uit elkander te houden, want 't was alles geletterd en elke pop had haar eigen kastje of latafeltje.

Natuurlijk had Adelheid een beelderig sleutelmandje, waarin al de sleuteltjes bewaard werden en kleine linnenbakjes, waarop des zaterdags al het schoone poppengoed gestreken en opgevouwen boven werd gebracht. Dan had ze het druk om alles op te bergen, soms zoo druk dat Edgard er nog wel eens aan mede hielp, doch dat gebeurde niet dikwijls, want hij had zelf ook veel te doen, om al zijn eigen

zaken in orde te houden. Hij moest altijd eens in de week nakijken of er ook iets gebroken of gescheurd was, dat gelijmd of geplakt moest worden. En dat nam nog al vrij wat tijd, vooral omdat Edgard dan ook de speeldoozen opwond en het nooit kon laten, om tegelijk de molens eens te laten draaien en meer dergelijke zaken aan den gang te maken. ‘Ben je klaar, Edgard?’ vroeg dan soms Adelheid, als zij alles had afgedaan, en meer dan eens hielp ook zij haar broertje, nog voor zij samen naar buiten gingen om de duiven en de goudvisschen te voederen. Zoodra de kinderen in den tuin kwamen, vlogen de duiven klapwiekend naar hen toe en pikten de boonen uit het mandje van Adelheid en uit het bakje van Edgard. En de goudvisschen zwommen geregeld naar den kant van het kleine, groene hekje, waar het broertje en het zusje dagelijks voorstonden om hun kruimeltjes brood of witte ouwels toe te werpen.

En als al die prettige bezigheden voorbij waren, werden Adelheid en Edgard gewoonlijk gekleed om met hunne ouders uit rijden of uit wandelen te gaan, of ze mochten den tuinbaas vergezellen, als deze bloemen en

t.o. 2

vruchten voor het dessert ging plukken. Soms was er ook wel eens een groote kinderpartij van al de jeugd uit de buurt, en dan werd er gedanst en gezongen en gespeeld, des zomers buiten en des winters in huis, dat het een lust was er naar te kijken en een genot om mede te doen. Wat konden ze altijd prettig huishoudinkje spelen en wat bakten de meisjes dan lekkere poffertjes op de kookkacheltjes, want die konden zoo heet gestookt worden, dat de boter er bruin op werd! Het beslag siste dan ook in de pannetjes! Als er een schoteltje vol klaar was, werden Edgard en zijn vriendjes geroepen om ze mede te komen opeten, maar het bakken was het prettigste.

Zoo ging het leven van Edgard en Adelheid vroolijk, gelukkig en ongestoord voorbij, totdat er op eens eene tijding kwam, die een geheelen omkeer van zaken te weeg bracht.

De ridder van Wallenstein, zoo heette de vader van de kinderen, kreeg namelijk bericht dat hij en zijne vrouw om gewichtige redenen zoo spoedig mogelijk in het buitenland moesten komen. Dat was een vreeselijk geval! De ridder had moeite zijn tranen in te houden en zijne vrouw weende overluid. Edgard en Adelheid schreiden mede, ofschoon zij eigenlijk eerst niet geheel begrepen hoe treurig dit voor hen was. Het werd hun spoedig duidelijk dat zij hunne ouders voor geruimen tijd zouden moeten missen.

Tegenwoordig, nu het reizen door stoombooten en spoorwegen zoo heel gemakkelijk is geworden, heeft zoo'n reisje weinig te beduiden, maar in den tijd waarin Adelheid en Edgard leefden, was dat een geheel ander geval. Toen kende men niet alleen nog geen sporen of booten, maar waren de wegen zelfs nog niet geheel gebaand en was dus het reizen moeilijk en gevaarlijk. Te gevaarlijker, omdat er zich in de dichte bosschen rooverbenden ophielden, die niet zelden de reizigers uitplunderden. Er was dan ook geen denken aan, om kinderen op zoo'n tocht mede te nemen, en dus gingen de ouders van onze vriendjes dadelijk aan het overleggen wat zij met hunne lievelingen zouden aanvangen.

‘Zij moeten maar bij mijn oom, den graaf van Rotsburg gaan inwonen,’ besloot hun vader. ‘Hij zal, hiervan houd ik mij stellig overtuigd, goed voor hen zorgen.’

‘Ik hoop het,’ zeide de moeder en de tranen stroomden rijkelijk uit hare oogen, toen zij bedacht dat hare kinderen aan vreemden zouden worden toevertrouwd.

De heer van Wallenstein liet nu zijn geheimschrijver komen en verzocht hem een brief te schrijven aan zijn oom. De man nam een groot vel perkament, en terwijl de ridder hem dicteerde wat hij moest schrijven, stonden Adelheid en Edgard dicht bij hem en luisterden met alle aandacht naar alles wat hij zeide. De heer van Wallenstein liet eerst zijn oom verzoeken toch boven alles goed voor zijne lieve kinderen te zorgen en beschreef toen heel nauwkeurig hoe er gehandeld moest worden met zijn geld en goed, ingeval hij en zijne vrouw eens niet terug konden komen.

De moeder hoorde het alles aan zonder er een woord bij te voegen. Ze was er zoo bitter bedroefd over, dat zij van hare lieve kinderen moest scheiden.

Toen de brief gereed was, werd hij verzegeld en verzonden, en terwijl er op het antwoord gewacht werd, maakte de ridder aanstalten voor de reis. Verscheidene dagen gingen voorbij, voordat de oom iets van zich liet hooren, en pas den allerlaatsten dag kwam hij des avonds laat aan. Hij had het, zooals hij zeide, te druk gehad met de jacht om eerder te komen, en hij moest den volgenden dag al reeds weder vertrekken voordat de ouders opstonden.

‘O, moederlief, wat ziet oom zwart!’ fluisterde Adelheid hare moeder in het oor, en deze zuchtte en keek den graaf eens aan. Ja, hij zag er zeer onvriendelijk uit en het speet haar, dat hare kinderen bij dien man zouden komen, maar zij kon er niets aan doen.

‘Oom,’ vroeg zij, ‘zult ge goed, heel goed voor mijne kleintjes zorgen?’

‘Jawel, als ze maar zoet en gehoorzaam zijn,’ antwoordde de oom kortaf.

‘Edgard, zult ge lief zijn?’ vroeg de moeder fluisterend aan haar zoontje, toen zij afscheid van hem nam. ‘Beloof het mij. Denk veel aan mij, mijn lieve, beste jongen! en bid elken avond, voor ge gaat slapen, dat wij spoedig bij u terug mogen komen. Spreek dikwijls met Adelheid over ons en wees een goede broeder voor haar.’

Terwijl de moeder zoo haar kleinen knaap aan haar hart gedrukt hield, kustte de vader zijne lieve Adelheid. ‘Word braaf en goed!’ wilde hij zeggen, maar de woorden bleven hem in de keel steken, want hij voelde het zoo diep, hoe hij zijne lieve kinderen zou missen, en met duizenden kussen bedekte hij hare zachte wangetjes en roode lipjes.

‘Kom, kom, heeft dat afscheidnemen lang genoeg geduurd?’ vroeg de oom ongeduldig brommende. ‘Ik heb geen lust om langer te blijven wachten.’

‘Vaartwel, vaartwel,’ zuchtten de ouders, en de kinderen werden gegeven aan den oom, die Edgard bij de hand nam, terwijl het dienstmeisje, dat weenend bij het bed harer meesteres stond, de kleine Adelbeid in het rijtuig droeg, dat nu in den vroegen morgen wegreed. Eenige weinige uren later gingen de ouders ook met droefheid in het hart en tranen in de oogen op reis. Het kasteel werd gesloten en de plaats, waar nog zoo kort geleden vroolijk kindergejuich werd gehoord, was nu eenzaam, stil en verlaten.

Maar was de verandering op het kasteel groot, nog veel grooter was die voor Edgard en Adelheid. Al de pret van vroeger was voorbij. De oom was volstrekt niet lief voor hen. ‘Oom,’ vroeg Edgard, den eersten morgen na hunne aankomst, ‘waar is hier toch het speelgoed?’ Maar hij kreeg geen antwoord op die vraag. De oom hield zich net alsof hij het niet hoorde en zag zoo zwart, dat Edgard het niet voor de tweede maal

t.o. 3

durfde vragen. Later op den dag waagde Adelheid het, dezelfde vraag te herhalen. ‘Oom,’ zeide zij, ‘wij vervelen ons een beetje en we zouden zoo heel gaarne het speelgoed hier eens willen zien. Wilt u ons eens wijzen waar dat is?’

‘Zoo, zoo, wilt gij speelgoed hebben?’ riep de oom en hij zag het kind zoo boosaardig aan, dat zij den moed verloor om verder een woord te zeggen.

Daar zaten nu die twee kleintjes in de vensterbank van een zeer groote, hooge zaal, die er zoo somber uitzag en zoo koud was, dat Adelheid er gedurig van rilde. ‘Wat scheelt je, kind?’ vroeg de oom, die dit zag.

‘'k Ben zoo koud,’ antwoordde Adelheid, en zij kreeg tranen in de oogen, omdat zij zich zoo ongelukkig voelde.

‘Kom, kom, geen tranen! Daar hond ik niet van,’ zeide de graaf van Rotsburg en verliet het vertrek.

‘Wat zullen wij toch doen?’ vroeg Edgard aan zijn zusje, maar Adelheid antwoordde slechts door tranen. Ze was zoo bitter bedroefd. Edgard keek naar haar en had lust om mede te schreien, maar hij bedacht zich nog bijtijds. ‘Ik ben de oudste en ik zal Adelheid wat troosten,’ dacht hij. Hij ging dus naast haar zitten, sloeg zijne armpjes om haar hals en vroeg, terwijl zij haar nat beschreid gezichtje tegen hem aanhield: ‘weet je 't nog wel, Adelheid, hoe mooi mama ons laatst vertelde van Roosje?’

‘Neen, ik weet niets meer,’ zeide Adelheid snikkend, en Edgard begon fluisterend te vertellen:

‘Er was eens een klein meisje, dat heette Roosje, omdat hare wangetjes zoo rood waren. Ze had geen vader en geen moeder, en daarom woonde zij bij hare grootouders en die hielden heel veel van haar, maar ze konden niet met haar spelen, omdat ze al zoo vreeselijk oud waren, dat hunne beenen stijf werden.’

‘Konden ze er dan niet op loopen?’ vroeg Adelheid.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Edgard.

‘Ik zal het mama eens vragen,’ begon Adelheid te zeggen, maar toen herinnerde zij het zich weer op eens, dat hare moeder weg was, en op nieuw stroomden hare tranen.

‘Neen, maar nu moet ge luisteren,’ zeide Edgard, en vertelde dadelijk verder: ‘doch Roosje had een hond, een lief, goed, trouw dier, en die heette..... weet je nog wel hoe, Adelheid?’

‘Ja, Fidel,’ antwoordde Adelheid, die nu met al hare gedachten bij het verhaal was.

‘Juist, ja, zoo heette hij,’ zeide Edgard tevreden, en had plan verder te vertellen, doch hij durfde niet, want de deur werd geopend en de oom kwam weer binnen. Angstig kroop Adelheid nog wat dichter naar haar broertje toe. Ze was bang voor den onvriendelijken oom, maar deze kwam met een lachend gezicht naar hen toe en vroeg: ‘hoe is het, lieve kinderen, hebt ge ook lust om een beetje uit rijden te gaan?’

Adelheid keek eens naar buiten. ‘Het is al zoo donker,’ zeide zij.

‘Ja, maar oom bedoelt natuurlijk niet, dat we nu nog zouden uitgaan,’ hernam Edgard. ‘Niet waar, oom? u bedoelt morgen als het licht is.’

‘Neen, kleine wijsneus! Ik bedoel nu,’ zeide de graaf van Rotsburg barsch. ‘De paarden staan reeds gezadeld, en zoodra de ruiters hunne bierkroezen geledigd hebben, gaat ge met hen mede.’

De kinderen begrepen er letterlijk niets van. Gewoonlijk gingen zij op dezen tijd van den dag naar bed, en zouden zij nu werkelijk met een paar vreemde ruiters uit rijden gaan? 't Was allerzonderlingst!

Of ze het echter prettig vonden of niet, het deed er weinig toe. Er werd luide geroepen: ‘alles is klaar!’ Daarop riep de oom terug: ‘goed zoo!’ en toen stapte hij voort met de kinderen aan de hand.

‘Daar is de knaap,’ zeide hij toen, en hij tilde Edgard van den grond op en gaf hem aan een der ruiters, die hem voor zich op den zadel zette.

‘En daar hebt ge het meisje,’ vervolgde de oom, en voordat Adelheid goed begreep wat er eigenlijk met haar gebeurde, zat ook zij te paard bij een ruiter, die haar stevig vasthield en dadelijk voortreed. En voort reden zij, met een vreeselijke vaart. Het werd Edgard en Adelheid groen en geel voor de oogen, zoo hard reden zij. Waar zij naar toegingen? ze wisten het niet en ze konden het niet vragen, want de ruiters hadden het te druk met de paarden aan te zetten, dan dat zij naar de kinderen konden luisteren. Ze reden het kasteel hunner ouders voorbij, maar ze zagen het niet, zoo hard ging het voorwaarts, immer voorwaarts.

Eindelijk kwamen ze in een dicht bosch en toen werden de paarden een weinig ingehouden.

‘Mag ik nu de teugels eens houden?’ vroeg Edgard en zwijgend werd hem dit verzoek toegestaan.

‘Waar gaan we toch heen?’ vroeg Adelheid, zich geheel keerende naar den ruiter, die zijn arm zorgvuldig om haar heen hield.

‘We zijn in het bosch,’ antwoordde de ruiter. Nu, dat zag Adelheid zelve wel.

‘Maar waar gaan we dan heen?’ vroeg zij nog eens.

‘Waar wilt ge het liefst naar toe?’ vroeg de ruiter.

‘Wel, natuurlijk naar mijne mama,’ zeide Adelheid.

‘Mama!’ herhaalde de ruiter en vroeg toen weer: ‘maar wie is je mama, lieve kleine.’

‘Wel, mama is mama,’ hernam Adelheid. ‘Kent ge mijne mama niet? Dat is jammer. Mama is op reis gegaan en nu wonen Edgard en ik bij oom, maar oom is niets lief tegen ons. Ik ben bang voor hem en Edgard ook. O, ik wilde zoo gaarne weer thuis zijn bij mijne eigene mama. Kunt gij mij niet bij haar brengen? Ik zou dan o zooveel! van u houden.’

‘Lief kind!’ zeide de ruiter, en hij zuchtte zoo diep, dat Adelheid er van verschrikte.

‘Wat een harde zucht!’ riep Adelheid uit, maar op hetzelfde oogenblik zeide de andere ruiter: ‘nu is het tijd, kameraad!’ en hij sprong vlug uit den zadel en

t.o. 4

zette Edgard op den grond neder. De geleider van Adelheid volgde zijn voorbeeld en liet het meisje zacht naar beneden glijden. De beide kinderen snelden dadelijk naar elkander toe en liepen hand aan hand een paar passen voort.

‘Ik ben zoo bang.’ zeide Adelheid zacht, en wel mocht zij bang zijn, want op eens flikkerde daar in het donker een sabel. Zij viel van angst op den grond neder en ook Edgard zonk bevende op zijn knieën, want ze hoorden sabelgekletter en vloeken en stampen op den grond en paardengetrappel en schreeuwen, en ze begrepen niet wat er gebeurde. Hoelang dit wel duurde wisten zij niet, maar al duurde het ook nog zoo kort, de tijd viel hun zeer lang.

Eindelijk werd het stiller om hen heen en nu hoorden de kinderen iemand naderen. Ze wilden opstaan en wegloopen, maar ze beefden zoo vreeselijk, dat ze zich niet konden bewegen. Daarenboven werd hun toegeroepen: ‘blijft stil zitten, kinderen!’ en al zeer spoedig daarna zagen zij den ruiter, bij wien Adelheid op het paard had gezeten, met hoogroode kleur voor hen staan.

‘Het is gedaan,’ zeide hij. ‘Het gevaar is voorbij. Weest maar niet meer bang, kleintjes;’ maar al herhaalde hij deze woorden ook een paar malen, de kinderen klemden zich toch angstig aan elkander vast en bleven onrustig.

‘Luistert eens,’ vervolgde de ruiter, ‘uw oom is zeer slecht. Hij dacht dat uwe ouders wel nooit terug zouden komen, en daar hij het geld uwer ouders gaarne zelf hebben wilde wou hij u beiden maar dood laten maken. Hij heeft daarom mij en mijn kameraad omgekocht om u in het bosch ter dood te brengen. Wij beloofden hem dit te zullen doen, doch toen Adelheid zoo lief over hare moeder sprak, kreeg ik berouw. Ik besloot u geen leed te doen en verhinderde mijn kameraad ook zijn slecht voornemen ten uitvoer te brengen.’

‘Is hij dood?’ vroeg Adelheid angstig.

‘Denkt daar niet aan,’ zeide de ruiter somber. ‘Zegt mij liever wat kan ik voor u doen? Hier in het bosch kunt ge niet blijven, en naar uw oom moet ge niet teruggaan.’

‘Neen, o, neen, niet naar oom,’ zeiden de kinderen tegelijk.

‘Maar wat dan?’ vroeg de ruiter en Edgard had even weinig antwoord op die vraag als Adelheid.

‘Ik wilde graag naar bed,’ zeide Adelheid.

‘Ja, juist, dat zou het beste voor u zijn, kleine meid,’ merkte de ruiter aan. ‘Had ik maar een bedje voor u,’ voegde hij er bij en dacht langen tijd na.

‘Wat zal er toch verder met ons gebeuren?’ vroeg Adelheid aan haar broertje, doch deze wist het even weinig als zij.

Eindelijk hief de ruiter zijn hoofd weer op. ‘Ik heb eens goed nagedacht,’ zeide hij toen, ‘en ik geloof dat ik u geen grooteren dienst kan bewijzen dan door uwe ouders na te reizen en hun te vertellen alles wat hier is voorgevallen sedert hun vertrek. Ge hebt gezien hoe mijn paard kan draven, en als ik het een paar kluitjes suiker geef, loopt het nog eens zoo hard. Ik ben er dus bijna zeker van dat ik uwe ouders nog wel zal inhalen.’

‘O, doe dat,’ riep Adelheid.

‘Nu is er maar een bezwaar,’ hervatte de ruiter, ‘en dat is: Waar zult gij in dien tusschentijd vertoeven? Als ik u medeneem, kan ik niet hard genoeg rijden. Wilt gij hier blijven?’

‘Neen, neen, dat durf ik niet,’ zeide Adelheid schreiend.

‘Ik wel,’ hernam Edgard vastberaden en hij ging overeind staan en nam Adelheid bij de hand. ‘Ga maar gerust heen, goede man,’ zeide hij, zoo kalm als hem mogelijk was. ‘Ik zal wel goed voor Adelheid zorgen. Rijd gij maar zoo hard als ge rijden kunt om onze lieve ouders te zoeken.’

‘Ferm, moedige knaap,’ riep de ruiter, terwijl hij te paard steeg en wegreed.

En daar waren nu Edgard en Adelheid met hun beidjes alleen, midden in den nacht, in het donkere bosch. Die arme, arme kinderen!

Hunne moeder lag ondertusschen te bed en droomde van hen, en ze werd half wakker en ze verbeeldde zich iets te hooren en ging overeind zitten om te luisteren wat het kon zijn. ‘Wat is er?’ vroeg haar echtgenoot ook ontwakende.

‘Och, ik droomde. Ik dacht een oogenblik dat ik Adelheid's stemmetje hoorde, maar dat is immers onmogelijk,’ merkte Adelheid's moeder zuchtend aan.

‘Wel ja. Nu, de kinderen zijn gelukkig goed verzorgd. Oom zal best op hen passen. Wat zullen ze groot zijn als wij hen terugzien,’ zeide de ridder en hij deed zijn best om weer in te slapen, maar dat ging niet. Evenals zijn vrouw bleef hij denken aan zijn tweetal, aan dat lieve, kleine tweetal, dat daar midden in den nacht in het bosch was.

Ze hadden geluisterd naar de hoefslagen van het paard net zoo lang tot zij niets meer hoorden, en toen hadden zij beiden geschreid, tot ze geen tranen meer hadden, en toen had Adelheid gezegd: ‘och, Edgard, ik denk dat ik mijne mama wel nooit weer terug zal zien,’ en toen had Edgard geantwoord: ‘o, Adelheid! zeg dat toch niet. Laten we liever ons best doen om dezen nacht zoo goed mogelijk door te brengen. Laten we maar eens zingen,’ en ze begonnen hun avondliedje aan te heffen, maar het klonk zoo vreemd in het bosch, zoo geheel anders als thuis, dat ze zich alweer spoedig stilhielden.

‘O, Edgard,’ zeide toen op eens Adelheid, ‘ik ben nu zoo bang voor de wilde beesten.’

‘Wilde beesten!’ dacht Edgard en hij zag in zijn verbeelding al leeuwen, tijgers en olifanten op hem afkomen, doch omdat Adelheid zoo heel bang was, hield hij zich moedig en zeide: ‘wilde beesten? o, neen,

t.o. 5

die zijn hier niet. Denk daar maar niet aan, Adelheid.'

'Maar ik denk er toch aan en ik ben er heel bang voor,' herhaalde Adelheid.

'Ga dan maar in mijn arm liggen,' zeide Edgard en hij nam plaats op het mos en trok het kleine zusje naar zich toe met haar hoofdje op zijn schoot.

'O, nu leg ik zoo zacht, alsof ik in mijn bed was,' fluisterde Adelheid hem toe en zij deed dadelijk hare oogen dicht. Ze was zoo moede, het arme kind!

'Slaap maar heel gerust. Ik zal goed voor je zorgen,' zeide Edgard, maar al paste hij nog zoo goed op haar, ze kon den slaap niet vatten. Ze hoorde den wind in de boomen suisen en de krekeltjes in het gras, en nu eens viel er een blad naar beneden of ritselde er iets in de takken, dan weer vloog er een nachtvlinder dicht langs haar heen, of wel deden kikvorschen in hare nabijheid hun niet zeer liefelijk geluid hooren, zoodat zij, daar ze natuurlijk niet gewoon was dit alles te hooren, er geheel wakker door bleef. Daarbij, al zeide zij ook dat ze heel zacht lag, al zeer spoedig voelde zij het, dat de grond geen matras was.

'Slaap je nog niet?' vroeg Edgard na een poosje.

'Och neen, ik kan niet slapen. Ik denk aan het booze gezicht van oom en aan den ruiter, en aan nog veel meer. Maar het is alles even naar,' antwoordde Adelheid.

'Denk dan liever eens aan Roosje en haar hond,' ried Edgard.

'Maar vertel dan eens verder. Hoe ging het ook weer?' vroeg Adelheid, en Edgard vervolgde dadelijk zijne vertelling aldus:

'Nu met Fidel kon Roosje spelen, en dat deed ze dan ook den geheelen dag. Zijne pooten waren niet stijf, hij kon springen en buitelen, en loopen en rennen, en met haar spelen al wat zij maar wilde, dol prettig. Soms nam zij plaats op zijn rug en dan droeg hij haar een heel eind voort, of ze ging naast hem zitten in het gras en begroef hem half onder bladeren en bloemen. Wat had zij dan een pret, als hij op eens opsprong en alles afschudde!

Des nachts sliep Fidel altijd in een mand, vlak bij het bed van Roosje, en als zij dan wakker werd, sprong hij dadelijk bij haar op en likte hare handen. Dat was zijn morgengroet. Roosje was er zoo aan gewoon, dat zij soms nog met dichte oogen hare handjes naar hem toestak. Dat deed zij weer eens op een morgen, maar toen kreeg zij haar gewone begroeting niet.

'Hij slaapt stellig nog,' dacht Roosje en riep, eerst heel zacht en toen al luider en luider: 'Fidel, Fidel!' Doch wie haar hoorde, de hond niet, want hij was er niet.

Roosje was er zeer ongerust over en vroeg: 'grootvader, grootmoeder, waar is Fidel toch?'

De grootouders wisten het niet, doch grootvader zeide: 'o, Fidel zal wel weer terugkomen.'

'Wel zeker. Honden komen altijd terug,' voegde de grootmoeder er bij, en ze gaf Roosje suiker op de boterham, om haar een weinig te troosten, want ze zag wel hoe ongerust Roosje was.

'Kijk eens, hoe lekker,' zeide grootmoeder, en het was ook heel lekker; maar al was het brood ook nog zoo zoet, het smaakte Roosje toch niet recht, want haar lieveling Fidel kon er niet van medeproeven, en dat speet Roosje geducht. 'Ik zal Fidel gaan zoeken,' besloot zij, en zoodra het ontbijt gedaan was, liep zij stilletjes de deur uit. Zoo hard als ze loopen kon, ging ze voort maar gedurig bleef ze stilstaan en riep: 'Fidel, Fidel!' Doch hij blafte haar geen antwoord toe, omdat hij het niet hoorde. Eindelijk werd Roosje zoo moede, dat ze haast niet meer op hare beenen

kon blijven staan, en toen kwam zij bij een land, waar het gras heel hoog groeide. ‘Daar zou ik wel wat willen slapen,’ dacht Roosje, en zij ging liggen en sliep dadelijk in. Maar het gras was nat en Roosje kon wel ziek geworden zijn, als ze daar lang had gelegen, maar gelukkig kwam Fidel den weg langs. Hij zag Roosje, en hij voelde dat hare handjes koud werden, en hij likte ze warm en toen blafte hij even, en daardoor werd Roosje wakker.

Wat was ze blij, toen ze den hond terugzag! Ze stond spoedig op en streelde hem hals en kop. ‘Waar ben je toch geweest, Fidel?’ vroeg zij. ‘Waarom ben je weggeloopen?’ en ze vertelde hem hoe ongerust ze geweest was en hoe ze suiker op haar brood had gekregen, en hoe ze zoo ver had geloopen om hem te zoeken, en Fidel luisterde met veel belangstelling naar alles wat zij zeide, en hij sprong vroolijk om haar heen en ging haar voor naar huis, maar hij kon Roosje geen antwoord geven op al hare vragen, en Roosje kwam het dus nooit te weten waarom Fidel haar verlaten had.

Ze was echter zoo blijde, dat hij er weer was dat ze er verder maar niet eens over nadacht.’

‘Prettig, dat Fidel weer terug kwam, niet waar, Adelheid?’ vroeg Edgard, doch het meisje gaf geen antwoord, want ze was onder het luisteren in slaap gevallen. Ze had zich verbeeld, dat zij Edgard's stem hoe langer hoe meer in de verte hoorde, maar dat kwam omdat zij hoe langer hoe slaperiger werd.

‘Ik zal haar maar niet wakker maken,’ dacht Edgard, en hij bleef luisteren naar den wind, die door de takken der boomen suisde, totdat hijzelf ook insliep.

En daar lagen toen die twee kleintjes zoo kalm te slapen, alsof ze in hunne bedjes waren, en ze droomden beiden een prettigen droom. Adelheid zag zich in den droom weer verplaatst in de speelkamer op het kasteel harer ouders. Hare poppen knikten haar allen vriendelijk toe en zeiden: ‘dag, Adelheid! goed dat ge er maar weer zijt.’

Adelheid wilde weer met haar spelen, maar toen bedacht zij zich op eens, en zeide treurig: ‘och neen. ik kan niet spelen, want ik ben bij mijn oom en daar is het zoo koud, en de poppen vonden het blijkbaar zeer treurig. ‘Hoe komt dat?’ schenen ze te vragen, en Adelheid antwoordde: ‘omdat mijne lieve mama weg, heel ver weg is.’

t.o. 6

Reinoudina de Goeje, *De kinderen van 't woud*

Doch toen kwam Fidel, en hij wenkte Adelheid om op zijn rug te gaan zitten.

‘Brengt ge mij bij Roosje?’ vroeg Adelheid.

‘Neen, bij uwe moeder,’ werd er geantwoord.

‘Wie spreekt daar?’ vroeg Adelheid verwonderd, wakker wordende.

‘Ik,’ zeide een haar niet vreemde stem, en toen zij hare oogen goed opendeed, zag zij den ruiter, met wien ze den vorigen avond gereden had. Hij was bezweet en vermoeid, maar de vreugde straalde uit zijne oogen, toen hij het lieve meisje ongedeerd terugzag. Hij nam haar in zijne armen en fluisterde haar toe, dat hij hare ouders al had teruggevonden en dat hij haar spoedig bij hen zou brengen.

‘Lieve, beste, goede man, wat houd ik veel van je,’ riep Adelheid, en zij gaf hem een hartelijken kus.

De ruiter was niet minder in zijn schik als Adelheid, en hij vertelde haar hoe hard hij gereden had, en hoe en waar hij hare ouders gevonden had. Adelheid was recht blijde dat zij zooveel goeds hoorde, en keek naar Edgard om het hem ook te vertellen. Hij sliep nog rustig. ‘Edgard, Edgard! word toch wakker,’ riep zij, maar hij sliep zoo vast, dat hij het niet hoorde.

‘Laat hem maar slapen,’ zeide de ruiter. ‘Ik kan hem wel zoo opnemen,’ en de sterke man tilde den slapenden knaap van den grond op en hield hem tegen zich aan, in zijn anderen arm.

‘Nu, voorwaarts,’ zeide hij, en hij stapte voort en hij verheugde zich zoo tegen het oogenblik, dat hij de kleinen aan hunne ouders terug zou geven, dat hij geheel zijn eigene vermoeienis vergat.

Van tijd tot tijd gaf Adelheid hem een kus en fluisterde hem in het oor: ‘wat zal Edgard vreemd opkijken!’ of: ‘wat ben ik blij!’ of: ‘wat zijt ge goed!’ en dan versnelde hij weer zijn tred.

En ondertusschen droomde Edgard eerst dat hij heel moedig aan het vechten was tegen een tijger en een leeuw, en toen dat hij te paard zat met Roosje en Adelheid voor zich op den zadel, en dat het paard ging hollen, zoodat hij de teugels niet meer kon vasthouden.

Dat was een angstig gevoel. Edgard was er dan ook dood verlegen mede. ‘Roosje, pas op! Adelheid, wees voorzichtig!’ riep hij, maar ondanks deze waarschuwing, vielen de meisjes er toch een voor een af. ‘Hebt ge u ook bezeerd, Adelheid?’ vroeg Edgard, doch hij kon geen antwoord krijgen op zijn vraag, want het paard holde voort, altijd voort. Met grooten angst zag Edgard het oogenblik naderen, dat hijzelf ook naar beneden zou vallen. Nog hield hij zich vast aan de manen van het dier, maar hij voelde dat hij hoe langer hoe minder houvast had. Eindelijk nam het paard zoo 'n geweldigen sprong, dat Edgard zijne handen wel moest loslaten. Hij gaf een gil en viel..... in den schoot zijner moeder.

Dat was een oogenblik om nooit, nooit weder te vergeten. Edgard dacht er dan ook zijn geheele leven aan, en als hij er later over sprak, kreeg hij gewoonlijk de tranen in de oogen.

En hier is de vertelling uit. Wilt ge nog weten hoe het toen verder ging? Vraag er dan uwe moeder maar eens na. Die zal het u wel willen vertellen, hoe de ridder van Wallenstein besloot om de kinderen nooit weder toe te vertrouwen aan zijn oom van Rotsburg, en hoe de ruiter, die zoo 'n ware vriend voor Edgard en Adelheid was geweest, voortaan altijd op het kasteel bleef wonen.

En misschien, als ge 't heel vriendelijk vraagt, hoort ge dan nog vele bijzonderheden over Edgard en Adelheid, die ge in dit boekje te vergeefs zoudt zoeken.